

Politiske Analyser

Angående de skibe, som befinder sig uden for de pakistanske kyster:

Dette er normalt, så længe skibene befinder sig langt til havs, og tyder ikke på en nyere udvikling i regionen på tiden og i den nære fremtid.

Tilstedeværelsen af en stormagts flåde, især USA's, motiverer andre til at være til stede og iagttage varsomt.

FNs sanktioner mod Afghanistan er useriøse i realiteten; de finder sted for at bedrage og misvise. Meningen med disse sanktioner er, at skjule og tilsløre deres trofaste agenter (under sådanne vilkår vil sanktionerne bruges som et middel, der forstærker deres agenter standpunkt indenrigs, samt hjælper dem med at grundlægge en regering med vide grundlag, der omfatter alle parter). Dette er den forrige amerikanske administrations politik, og forventes at være den samme politik som Bush administrationen vil føre. I hvert fald spiller USA den samme gentagne leg med sine agenter blandt afghanerne, som den spiller på verdens plan med de fleste af sine agenter, som lider af svaghed og trusler mod med deres interne tilstand. En af pressemeddelelserne fra det amerikanske udenrigsministerium siger: "Trods det, at USA ikke anerkender Afghanistans regering, vil USA fortsætte sin humanitære bistand til det afghanske folk; USA har i år 2000 ført an i denne bistand, som nåede op på 113 mio. dollars; USA var den største bidragsyder".

Hvad Kashmir angår:

Den amerikanske fredsproces er sat i gang mellem de to parter, Indien og Pakistan, hvor fremgangen er meget langsommelig, hvilket skyldes følsomheden, samt de indviklinger og vanskeligheder, som står i vejen for løsningen. Begge parter foretog sanselige og påpasselige fremskridt i den retning, præcis som de fik ordre til, af deres stormester: At respektere kamplinien, at mindske hvad de kalder vold, en delvis tilbagetrækning for de militærestyrker og sidst men ikke mindst at forlænge våbenhvilen.

Fra Pakistans side er der blevet taget bemærkelsesværdige skridt, af indenrigsministeren Haydar, som sagde den 12. februar: "Det vil ikke tillades for nogen at bære våben, om end man tilhører en jihad-agtig (kamp-agtig) gruppe eller en religiøs gruppe; Det tillades ikke at tvinge folk til at betale bidrag til køb af våben under jihads navn". Han tilføjede: "Der foregår ingen jihad i Kashmir eller Pakistan, for således at man tillader for disse organisationer at gøre hvad de vil. Jeg gav klare ordrer til politiet, at hvis de finder nogen, der bærer våben, så skal de stoppe vedkommende, give dem advarsel, og hvis de ikke hører efter, så skyde dem".

Det er første gang Pakistan tager en sådan beslutsom holdning.

USA dirigerer konflikten i retning af løsning af Kashmir-sagen, med det formål at bane vejen for de trængende ordninger for regionen imod Kina, efter slutning af den Kolde Krig. At disse ordninger er blevet trængende skyldes den nye retning for den indiske politik og for beskyttelsen af det indiske marked og de enorme investeringer, som begyndte i 1991. Den nye retning har fundet sted, siden Narasima Rao, fra Konferencepartiet, var ministerpræsident og indledte reformer, og liberaliseringsprogrammet, for at tilskynde den direkte udenlandske investering, samt overførelse af teknologi og vækst i udenrigshandlen mod bistand af IMF (den Internationale Valutafond), og hvilket betragtes for den første vigtige ændring i den indiske økonomiske politik historie.

Englænderne og deres agenter forsøger at påvirke løsningstypen (dvs. løsningen for Kashmir), men indtil nu har de ikke været i stand til at underminere den fuldstændigt. Ligeledes er de ikke i stand til at stoppe processen, så længe Vajbayee og Musharraf er blandt de mest trofaste amerikanske agenter.

Den første udvikling i regionen, som fortjener bemærkning, opmærksomhed og påpasselighed i disse dage er de nye relationer mellem Kina og dens naboer efter slutning af den Kolde Krig, hvormed vi tager den nye USA-politik mod regionen i betragtning, især med henblik på Indien.

Forholdet mellem Indien og USA under den Kolde Krig var meget dårligt, grundet den fredelige hårde konkurrence mellem de amerikanske og britiske interesser inde i Indien. USA var Vestens leder og Indien lederen af den såkaldte Alliancefrie-lande Organisation, som den selv var med til at grundlægge i 1955. Den daværende amerikanske udenrigsminister, Dallas, kaldte Nehros holdning for amoralsk. Endvidere var striden omkring atomvåben skjult imellem USAs og Indiens relationer siden de første dage af Indiens uafhængighed fra Storbritannien i 1947.

Storbritannien, som besad styrken og indflydelsen (i Indien), åbnede Indien over for Sovjetunionen efter krigen mellem Indien og Kina i 1962 og i løbet af den ideologiske kamp mellem Sovjetunionen og Kina, som nåede sit højdepunkt imellem 1965-1971. Derfor blev de enorme sovjetiske våbenaftaler indgået og de indiske forbrugsvarer blev vekslet.

Denne engelske politik blev anvendt som lokkemiddel på den måde at få Sovjetunionen til at forsvare Indien mod Kina, og ligeledes imod USA. I virkeligheden var denne politik succesfuld. Fra sin side åbnede USA sin allierede Pakistan over for kinesere for at få dem til at forsvare den imod Sovjetunionen, samt for at forøge den skarpe spænding i den sovjetisk-kinesiske stridighed. Denne politik var også succesfuld. Denne vestlige strategi beskyttede under den Kolde Krig både Indien og Pakistan mod begge truslerne, den sovjetiske og den kinesiske, og forøgede samtidig spænding og stridighed mellem disse to stater. I sidste ende virkede strategien til Britanniens og USAs fordel.

Sovjetunionens sammenbrud medførte slutningen af den Kolde Krig og førte til en forandring, som man ikke kan ignorere i USAs, Ruslands og Kinas politikker mod regionen. Denne forandring er tilstede og i gang med at forme sig.

Den udviklede strid mellem Rusland og Kina er ophørt, striden mellem Kina og Indien er blevet betydeligt mindre end den har været før og de rørte russisk-pakistanske relationer er blevet normaliserede. Den vigtigste blandt de nye udviklinger er de amerikanske-indiske forhold, som blev legemliggjort af Clintons historisk besøg i Indien i marts 2000, og som blev fulgt op med et besøg af den indiske ministerpræsident i USA i september samme år.

Indien oplever en stor forandring fra den britiske indflydelse, den tidligere kolonimagt, og for første gang siden den såkaldte uafhængighed i 1947, til den amerikanske indflydelse, som en ny kolonimagt.

Trods USAs seriøse forsøg på at besidde indflydelse og herredømme i Indien siden 1947, fik landet ingen succes før dets agent Vajbayee kom til magten i 1998, hvilket skyldtes et bittert nederlag for Konferencepartiet, Britanniens agent og det næststørste parti, der regerede Indien i mere end halvtreds år efter uafhængigheden, idet partiet fik 140 pladser ud af 524 i det sidste valg som foregik i april 1999.

Vajbayees besøg i USA var unormalt, og det første af sin art i det amerikansk-indiske forhold. Den officielle talsmand for det amerikanske udenrigsministerium beskrev besøget sigende: "Dette er en meget stor ændring i forhold til os, der har fulgt med de amerikansk-indiske forhold i løbet af de forrige fire årtier; en meget stor ændring i den rigtige retning". Præsiden Clinton kommenterede det sigende: "De amerikansk-indiske forhold bevæger sig i en ny retning". Han sagde også at han og Vajbayee: "... har arbejdet aktivt sammen for at mobilisere forhold, der har været præget af kontakt, som er meget mindre end den skal være, og præget af megen mistænksomhed og mistro, til virkelige bestræbelser for at opbygge et langvarigt partnerskab, til fordel for Indiens og USAs folk, og jeg er opmuntret og værdsætter ministerpræsident Vajbayees bestræbelser meget højt, for hans ledelse af denne forandring".

Bros Riadl, som var speciel konsulent i Nærøst- og Sydafrika-affærer, for præsident Clinton, beskrev besøget idet han sagde: "Det er uden sidestykke i det amerikansk-indiske forholds historie, idet vi afholdt to topmøder på mindre end seks måneder, men jeg mener, at dette er udtryk for præsidentens (dvs. Clintons) og ministerpræsidentens (Vajbayees) insisteren på at ændre forholdet til et meget stærkere forhold på længere sigt

[...] præsidenten ønskede at gøre dette år til et år med virkelig ændring i forholdet mellem USA og Indien. Han var seriøs hvad angår udvidelsen og uddybelsen og mangfoldigheden af dette forhold...”.

Desuden holdt Vajpayee under sit historiske besøg et fælles møde for begge Kongressers komitéer, og underskrev adskillige investeringsaftaler for mere end syv mia. dollars.

Dette betyder ikke at den britiske indflydelse fordampede. Storbritannien vil blive ved med at prøve på at genvinde sin dominans og indflydelse. Idet Storbritannien har Konferencepartiet, hvilke er det næststørste parti efter den Nationale Demokratiske Alliance (som består af Bahartya Janata-partiet plus 24 andre partier), som sidder ved magten på nuværende tidspunkt. Vi kan dog godt sige, at Storbritannien står i forsvarsposition og at USA holder tøjlerne i øjeblikket og har siden 1998 haft succes med at dirigere Indiens udenrigspolitiske forhold, og ønsker nu at indføre ændring i de interne affærer, især hvad der har med de økonomiske politiske affærer at gøre. USA ønsker at indrette den indiske økonomi på sådan en måde, at den er tilpasset dens egen økonomi, således at den (USA) undgår nogen uventet og utilfredsstillende konkurrence. Dette sker gennem det direkte og indirekte økonomiske pres på Indien, via de internationale finansorganisationer, såsom IMF (Valutafonden) og WB (Verdensbanken).

På denne måde vil den indiske økonomi blive ved med at være i praksis fængslet af den amerikanske handelsinvasion mod Indien.

I denne sammenhæng og under disse vigtige politiske forandringer i regionen begyndte USA med at ændre tilstand både i Pakistan og Kina. USA ønsker fra Indien og Pakistan at være frontstater imod enhver konfrontation med Kina i sidste ende, for således at begge lande yder alle deres nødvendige menneskelige kræfter for at modstå den kinesiske trussel, for på denne måde at balancere den kinesiske tunge vægt i hele regionen, herunder Sydøstasien, og hvor de samtidig tager udligning af befolkningsantallet, som udgør en og kvart milliard, i betragtning. I denne forbindelse sagde Clinton: ”Nogle amerikanere tror, at vi skal isolere og inddæmme Kina pga. mangel på demokrati i dens system og dens krænkelse af menneskerettigheder, samt for at mindske dens evne til at være den fremtidige – og store fjende for USA”. Under alle omstændigheder, så er udgør den ”kommende stridighed med Kina” en vital del af de amerikanske strategiske planlægges tænkning. Samtidig undgår USA enhver konfrontation med Kina, og nægter – og erklærer sin afvisning af enhver stridighed med Kina i fremtiden, fordi den amerikanske kapital gik ind i Kina med mange milliarder, og den (USA) ønsker at strække sit herredømme ned over Kina og kontrollere den på længere sigt.

For at kunne realisere sine interesser i regionen gik USA i gang med to fremgangsmåder. Den første værende en løsning af Kashmir-sagen, hvor den anden er udnyttelse af Indiens og Pakistans atomvåben. Kashmir-sagen betragtes som værende hovedproblemet for uenigheden mellem Indien og Pakistan. Så længe det ikke bliver løst vil samarbejdet mellem de to parter være umuligt. Tarar Altaf, talsmanden for udenrigsministeriet, sagde: ”Så længe rodårsagen, som er Kashmir – ikke bliver undersøgt, så vil den aftalte forhandlingsdagsorden, som omfatter fred, sikkerhed og ordninger af tillids opbygning, vedblive med at være nytteløst”.

Løsning af Kashmir-sagen baner vejen for en alliance bestående af Indien, Pakistan, Kashmir og Afghanistan, som – efter intern fredsslutning - vil stå mod enhver fremtidig trussel, der kan dukke op fra Kinas side. Ligeledes åbner løsningen vejen for oprettelse af olieledninger som kommer fra de central-asiatiske lande, for derved at skaffe olie og gas, som er en del af de amerikanske interesser, hvorfor den også investerer kæmpemæssige pengesummer der. Derfor opildnede USA til Kashmir-opstanden i 1989, som faktisk udgjorde et forsøg på at internationalisere sagen og derefter løse den. Nu mens Vajpayee og hans parti, Bahartya Janata sidder ved magten, så er tiden passende for at USA realiserer en betragtningsfuld fremgang.

Hvad angår indførelse af atomvåben: Storbritannien indførte atomteknologien i Indien og forsynede den med uran og atombrændstof gennem Canada. Dette har fundet sted siden efter den første kinesiske atomsprængning i 1965. Den første indiske atomsprængning fandt sted i 1975 under englænderens agent Konferencepartiets regeringsperiode. Derefter herskede roen og fortsatte under Konferencepartiets 24 år lange styre, indtil maj måned 1998, hvori Indien foretog sin sidste sprængning under USAs agent, partiet Bahartya Janatas koalitionsregering.

USA forsøgte og forsøger stadig at dominere det indiske atomvåben gennem de internationale organisationer, men dens bestræbelse led fiasko, grundet den stærke modstand fra de engelske agents side, som fra f.eks. Konferencepartiet.

USA indførte atomteknologien i Pakistan, og forsynede den gennem den arabiske halvø og Libyens regenter, men påstår at Kina stod bag. Pakistan foretog sin første sprængning i maj 1998, som modreaktion på den indiske sprængning, lige som amerikanere ønskede det.

Den pakistanske atomteknologi ligger under administrationen af den Internationale Atomenergi Organisation, dvs. under den amerikanske indirekte administration.

I denne forbindelse går den amerikanske politik ud på, at bane vejen for Indien og Pakistan for at de tilegner sig den nødvendige minimumsgrænse for forsvar. USA vil tage sig af at forvandle dette forventede atomforsvar i fremtiden, hen mod Kina på lang sigt. Den nuværende efterfulgte fremgangsmåde fra USA viser, at konkurrencen er begrænset mellem Indien og Pakistan. Af og til forøger USA hårdheden af konkurrencen mellem de to. Alt dette for at dække over sin politik imod Kina, hvorimod virkeligheden er at de vil modstå den kinesiske trussel.

Derfor er USAs opførsel af at lade som om den er generet og foruroliget af atomsprængningerne i Indien og Pakistan både løgn og misvisning. Sanktioner mod dem er også usand, og har til hensigt at snyde Kina samt at undgå Kinas vrede (USA stod bag sprængningerne med indforstået britisk samtykke, hvilke forklarer Qaddafis rolle i at finansiere USAs agenter).

På denne måde har den amerikanske politik i regionen to ansigter, som er forstyrrende, fortvivlende og forvirrende. USA er interesseret i det kinesiske marked, som blev åbnet for den fornyligt efter en lang kamp, og investerer nu kæmpe pengesummer. Dette var begyndt, da Tang Hisyao Bing sad ved magten. USA undgår derfor enhver konfrontation med Kina og lader som om den er med på en progressiv deltagelse sammen med denne. På samme tid arbejder USA på at inddæmme enhver kinesisk trussel i fremtiden, gennem Indien, Pakistan og Kashmir (i fremtiden) og Afghanistan (i fremtiden) i sin langsigtede strategi.

Inden for disse to politiske parallelle linier mobiliserer USA manøvrerne, anvender fremgangsmåderne samt anvender de politiske lege i regionen.

Alt det ovennævnte er nødvendig at forstå, for at kunne forstå formålet med Li Bings sidste besøg til Indien, hvilket faktisk udgør den hurtige reaktion for den foregående historiske ændring efter Clinton og Vajbayees historiske besøg.

Forholdene mellem Indien og Kina blev anspændt efter en række atomsprængninger foretaget af Indien i maj 1998, og blev stærkt fordømt fra Kinas side. Indien sparede ikke på sine kræfter i retning mod at gøre forholdet anspændt. Inden prøvesprængningen sagde den indiske forsvarsminister: ”Kina er trussel nummer ét for Indien”. ”Kina brugte Mayniman Coco ørne for at etablere en overvågningsstation som har til formål at overvåge Indien, og Kina er bagmanden for den pakistanske raket Gori ...”. Denne ophedede kampagne foregik under den kinesiske stabschefs besøg i New Delhi den 27.-30. april 1998. Efter sprængningen skrev Vajbayee et brev til Clinton der blev offentliggjort i New York Times avisen, hvori han siger: ”[...] Det sammenbrudte sikkerhedsmæssige miljø, især atommiljøet, som Indien blev udsat for flere år siden...”, ... staten, som er veludstyret med atomvåben ved vores grænse, staten som begik bevæbnet overgreb mod Indien i 1962 ...”, dvs. Kina indforstået.

Overfor sådanne spændte forhold og sådanne historiske besøg aflagt af Clinton og Vajbayee kom Li Bing hurtigt til New Delhi, for at forbedre forholdet med Indien, samt i forsøg på at standse denne negative historiske forandring i den indiske politik, til fordel for den amerikanske politik og USAs strategi på længere sigt. Li Bing sagde: ”Hensigten med mit besøg er, at grundfæste tilliden, motivere venskabet og forstærke samarbejdet [...] Kina har på intet tidspunkt anset Indien som en trussel mod sig, ligeledes har Kina ikke til hensigt at påtvinge Indien nogen trussel [...] Vi er enige i at Kina og Indien stadig mangler en fælles forståelse, samt at realisere en bedre forståelse, og tilliden er den vigtigste pligt i vores gensidige forhold [...] Kina søgte ingen form for herredømme, og ønskede at Indien vil spille en mere aktiv rolle mere end den, Indien spiller i de regionale og

internationale affærer [...] Kina ønsker at udvikle naboskabs og venskabs forhold med alle landene i Sydasien [...] Vi håber trofast på at se en permanent fred og stabilitet og udvikling i regionen, på sådan en måde, at alle regionens lande bliver i stand til at handle på lige fod indbyrdes, leve i harmoni og løse konflikter fredeligt med dialog [...] Jeg og Kina vil støtte alle de bestræbelser, der fører til freden og stabiliteten i Sydasien og den regionale samarbejdsproces [...] Kina modsatte sig herredømmet og søger ikke herredømme”.

Denne nye venlige holdning fra Kinas side opmuntrede til at indlede forhandlinger, for at løse deres udviklede grænsestridighed, men Indien vil være mere solid end før, og vil insistere stærkt på sine krav, hvilke mindsker chancen for succes. Ligeledes vil USA arbejde på at forøge spændingen i de to landes forhold, af og til, for således at underlægge Indien sin paraply og under den kinesiske hammer i lang tid.

Der forventes at ske nogle andre ændringer i regionen, som den delvise afskaffelse af de russiske våben fra Indiens side og erstatning af disse med amerikansk producerede våben, som det er sket i Egypten under Sadats styr. Det traditionelle stærke venskab mellem Kina og Pakistan vil aftage til det mindste niveau. Den vil muligvis forvandle sig til fjendskab pga. de muslimske krigsmænd, som går ind i Xing Yang region (Østtyrkistan) fra Kashmirs grænser.

Det sidste punkt omkring kinesernes møde med Qadi Hussein:

Dette møde har fundet sted, fordi kineserne er i tvivl om Pakistans støtte til de muslimske krigsmænd inden for Xing Yang region.

Kina har i virkeligheden klaget til Pakistan over tilstedeværelsen af træningslejre på sin jord for hvad de kaldte for terrorister, og at de blev etableret for to måneder siden, hvilket blev nægtet af Pakistan.

6. Dhul-Hijja 1421 e.H.

1.3.2001 e.Kr.